

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΜΑΡΚΑΚΗ (ΜΑΡΚΟΝΙΚΟΛΗ)

(για την τοπική λαογραφική ιστορία*, χωρίς "ωραιοποιήσεις")

Ο Νικόλαος Γ. Μαρκάκης γεννήθηκε στο Βραχάσι Ν. Λασιθίου, το έτος 1891. Οι γονείς του υπήρξαν αγρότες. Είχε τέσσερα αδέρφια, δηλαδή το Μανόλη, την Ανεζίνα (Άννα), την Καλή (Καλλιόπη) και τη Μαρία, η οποία πέθανε σε μικρότερη ηλικία. Από όλα τα αδέρφια, μόνο ο Νικόλαος, που ήταν ο μικρότερος, παντρεύτηκε και δημιούργησε οικογένεια, με ένα παιδί, τον Γεώργιο (Μαρκογιώργη).

Ο αδερφός του ο Μανόλης, διορίστηκε, στη αρχή, ως δάσκαλος και στην συνέχεια υπηρέτησε, μέχρι την συνταξιοδότηση του, ως υπάλληλος της Νομαρχίας Λασιθίου και για το λόγο αυτό διέμενε, τον περισσότερο καιρό, στον Άγιο Νικόλαο.

Σε καθαρά ψυχογραφικό επίπεδο, ο Νικόλαος διέφερε σημαντικά από τα αδέρφια του, γιατί εκείνα είχαν "κλειστή" και κάπως απόκοσμη συμπεριφορά, που, ενώ δεν δημιουργούσε προβλήματα, στο κοινωνικό τους περίγυρο, τους κρατούσε σε σχετικά μεγάλη απόσταση από το μέσο συγχωριανό. Με πιο απλά λόγια, τα αδέρφια του εθεωρούντο, ως χαρακτήρες, "βαρείς", τα λόγια τους ήταν "μετρημένα και ζυγισμένα", δεν τους απασχολούσε, ενεργά, η επικαιρότητα του χωριού και γενικά είχαν μια συμπεριφορά αυξημένης σοβαρότητας και υπευθυνότητας (ΟΜΩΣ, όλα αυτά έκαναν τους συγχωριανούς να προσβλέπουν, σ' αυτούς, με ξεχωριστή εμπιστοσύνη).

Αντίθετα, ο Νικόλαος είχε πολύ πιο "ζεστή" συμπεριφορά και συμμετείχε ενεργά, αλλά όχι επεισοδιακά, σε όλες τις κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες του χωριού του, χωρίς η συμμετοχή αυτή να φθάνει στα άκρα. Επίσης, ήταν άνθρωπος ευχάριστος, κατά το μάλλον γλεντζές και "πειρακτήρι" που εξωτερικεύε, ("έν πολλοίς"), τον συναισθηματισμό του, αλλά δεν επέτρεπε στους γνωστούς και φίλους του - και είχε πολλούς - να τον θεωρούν ως "άνθρωπο του χεριού τους". Πάντως, στην ιστορία του χωριού, έχει αποτυπωθεί η μνήμη του ανθρώπου, που του άρεσε να τραγουδά, του άρεσε το ποτό της παρέας και του άρεσε να πολιτικολογεί, αλλά σε αναβαθμισμένο επίπεδο.

Γενικά, μπορεί να υποστηριχθεί, αβίαστα, ότι οι γονείς και τα πέντε παιδιά τους, υπήρξαν πάντοτε ανιδιοτελείς, στην πλειοψηφία τους "ξεροκέφαλοι", αλλά όχι εκδικητικοί, δεν ήταν άνθρωποι των Δικαστηρίων και δεν υπήρξαν μικρόψυχοι. Ως ενδεικτικά παραδείγματα των ιδεών και των αρχών, που ρυμούλκησαν την οικογένεια, αναφέρονται τα ακόλουθα: α) Η απόφαση του Νικολάου να έλθει, σε γάμου κοινωνία, με την Εργίνα Ζουράρη, θεωρήθηκε ως ηθικό οικογενειακό "έγκλημα" γιατί, με τις αντιλήψεις της εποχής εκείνης, τα αγόρια και τα μικρότερα αδέρφια είχαν υποχρέωση να βοηθήσουν τα μεγαλύτερα και προπάντων, τις αδερφές να δημιουργήσουν, πρώτες εκείνες, οικογένεια κι ύστερα να ενδιαφερθούν και για την δική τους αποκατάσταση. Επήλθε λοιπόν μεγάλο οικογενειακό ρήγμα, το οποίο όμως, δεν εμπόδισε ούτε τους γονείς ούτε τα αδέρφια, να πάνε στο γάμο του Νικολάου, να φιλήσουν στεφάνι και στην συνέχεια να αποχωρήσουν και να έχουν τυπικές και μόνο σχέσεις, για δέκα-οκτώ ολόκληρα χρόνια β) όταν το μοναδικό παιδί του Νικολάου, ο Γεώργιος, αποφάσισε να σπουδάσει στην Ανωτάτη Εμπορική, βρήκε ψυχικούς και οικονομικούς

συμπαράστατες τις θείες του Ανεζίνα και Καλή, αλλά προπάντων το θείο του Μανόλη, ο οποίος τον αγκάλιασε με σχεδόν πατρική αγάπη.

Ο Νικόλαος Μαρκάκης ή Μαρκονικόλης, όπως ήταν γνωστός στο χωριό του, είχε μόρφωση Σχολαρχείου, η οποία του επέτρεπε να είναι καλός χειριστής, όχι μόνο του προφορικού, αλλά και του γραπτού λόγου. Έτσι, το γεγονός αυτό τον διαφοροποιούσε, αισθητά, από τους συγχωριανούς εκείνους που είχαν την ίδια γεωργική απασχόληση και του προσέδιδε, οπωσδήποτε αυξημένο κοινωνικό κύρος.

Κατά την δεκαετή, περίπου, στρατιωτική του θητεία, έλαβε μέρος σε όλους σχεδόν, τους Βαλκανικούς Πολέμους και κατά δήλωση του Παπά Νταμπουρατζή (από τη Νεάπολη) το τάγμα, στο οποίο ανήκε, ήταν εκείνο που απελευθέρωσε τη Θράκη. Επίσης, με διαταγή του τότε Βασιλιά Κωνσταντίνου και με υπογραφή του Ελευθερίου Βενιζέλου του απενεμήθη μετάλλιο, για την συμμετοχή του στην μάχη του Μπέλες (1913- εκστρατεία κατά της Βουλγαρίας).

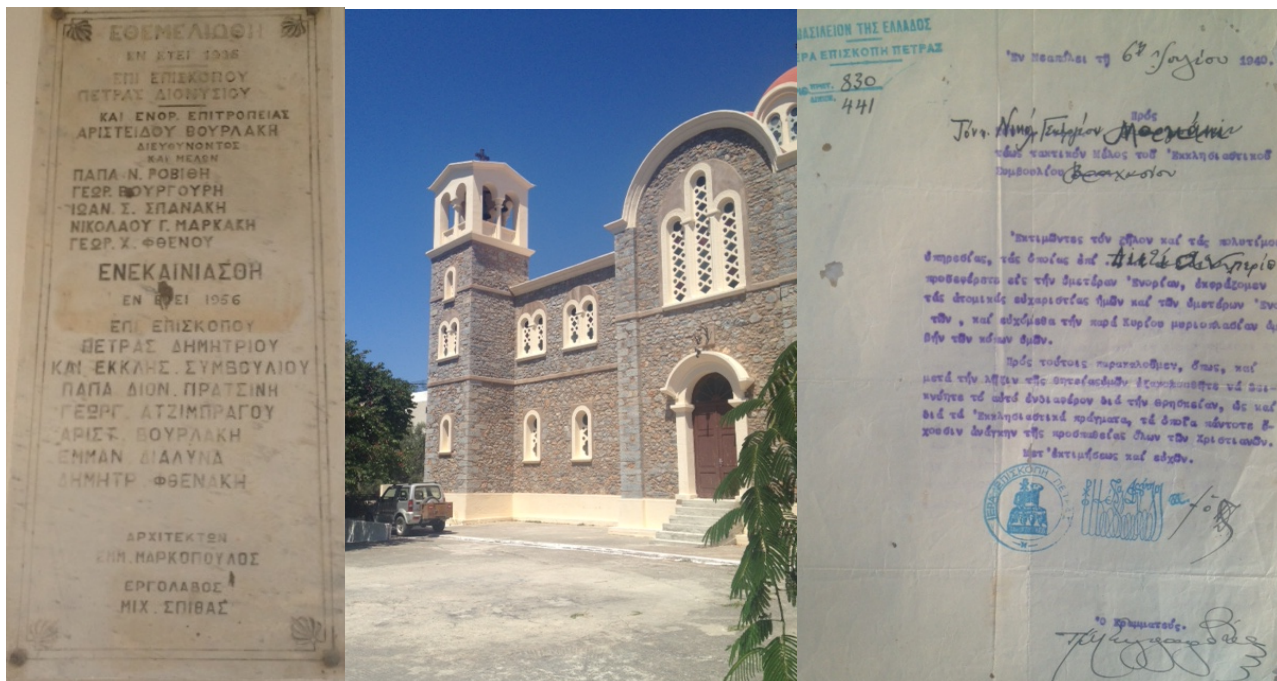
Ακόμη, όταν ο τότε Βασιλιάς διαφώνησε με το Βενιζέλο και παρέδωσε στους Γερμανούς ένα ολόκληρο Σώμα Στρατού, ο Νικόλαος Μαρκάκης βρέθηκε στο Σώμα αυτό και παρέμεινε, τυπικά ως αιχμάλωτος και ουσιαστικά ως φιλοξενούμενος, στα χέρια των Γερμανών, οι οποίοι τους εγκατέστησαν στο Γκέρλιτς της Πολωνίας και τους έμαθαν, σε ειδικά σχολεία, την Γερμανική γλώσσα.

Η ιστορία-Το στρατόπεδο: Στις 11/9/1916 το Δ' σώμα του ελληνικού στρατού, σταθμευμένο στη Βόρεια Ελλάδα, παραδόθηκε οικειοθελώς στους Γερμανούς και μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στη μικρή πόλη Görlitz. Τους 6.500 «φιλοξενούμενους του Ράιχ για τη διάρκεια του πολέμου» τους υποδέχτηκαν στο Görlitz με μεγάλες τιμές: Στην είσοδο του στρατοπέδου υπήρχε η επιγραφή ΧΑΙΡΕΤΕ!
Οι Έλληνες στρατιώτες έμειναν στο Görlitz μέχρι το τέλος του πολέμου.

Ο Νικόλαος, λόγω της καλής φωνής του, αλλά και του γεγονότος ότι ο πρώτος του θείος ήταν παπάς, υπήρξε, στα νιάτα του, πολύ καλός ψάλτης και εγνώριζε, σε αξιόλογο βαθμό, την Βυζαντινή μουσική. Όμως, την κλίση του αυτή δε την αξιοποίησε, γιατί ο προσωπικός περίγυρος της Εκκλησίας και ιδίως του Βραχασίου, τον είχε απογοητεύσει και επιπλέον είχε ενταχθεί στο Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος (Κ.Κ.Ε.).

Πάντως, η συμμετοχή του, στα Εκκλησιαστικά πράγματα του χωριού του, δεν ήταν αμελητέα. Έτσι, την εποχή εκείνη, που το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο εξελέγετο με ψηφοφορία, ήλθε δεύτερος επιτυχών στις σχετικές εκλογές και έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην θεμελίωση και οικοδόμηση της Μεγάλης Εκκλησίας του Βραχασίου (Της του Θεού Σοφίας). Για το λόγο αυτό, όχι μόνο εισέπραξε τις γραπτές ευχαριστίες του τοπικού Μητροπολίτη, αλλά και το όνομα του, μαζί με τα ονόματα των άλλων μελών του Συμβουλίου, είναι γραμμένο σε μαρμάρινη πλάκα, που έχει αναρτηθεί (τοποθετηθεί) στην είσοδο της εν λόγω Εκκλησίας.

Επίσης, παρά το γεγονός ότι ο Νικόλαος υπήρξε, τις τελευταίες τέσσερις δεκαετίες της ζωής του, ένθερμος υποστηρικτής του Κ.Κ.Ε., εκείνος διατήρησε αναλλοίωτη την εσωτερική του θρησκευτικότητα, την οποία, όμως, είχε μόνο για τον εαυτό του. Έτσι, π.χ. ενώ δεν εκκλησιαζόταν, δεν παραμέλησε ποτέ να κάνει το σταυρό του, κάθε πρωί που ξυπνούσε. Επίσης, κάθε καλοκαίρι, μετά το αλώνισμα και το λίχνισμα, έκανε ένα σταυρό στο μάλαμα (κωνικό σωρό καθαρού καρπού) και το σταυρό αυτό έσκυβε και τον φιλούσε ευλαβικά.

Κατά την Ιταλογερμανική κατοχή, ο Νικόλαος ήταν μέλος του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (Ε.Α.Μ.) και παράλληλα, εξακολουθούσε να υποστηρίζει, φανερά, το Κ.Κ.Ε.. Μολονότι ομιλούσε πολύ καλά τα Γερμανικά, δεν εκμεταλλεύτηκε την δυνατότητα του αυτή, όπως έκαναν σχεδόν όλοι οι τότε Γερμανομαθείς και δημιούργησαν ολόκληρες περιουσίες, σε μία εποχή που ο Ελληνικός λαός ήταν βουτηγμένος στις στερήσεις και την φτώχεια.

Στα μετά την κατοχή χρόνια του εμφυλίου πολέμου (μεταξύ του τότε Κράτους και των κομμουνιστών) ο Μαρκονικόλης δεν υπέστη προσωπικές διώξεις, γιατί όλοι σχεδόν ήξεραν ότι ήτο ιδεολόγος κομμουνιστής, που η συμπεριφορά του δεν είχε κομματικές ακρότητες ή συμφεροντολογικά κίνητρα. Όμως στο δημοψήφισμα του 1947, για την επιστροφή του Βασιλιά, ακολούθησε, παρά τις πιέσεις τοπικών και Αστυνομικών παραγόντων, τη γραμμή του Κ.Κ.Ε και δεν πήγε να ψηφίσει. Αυτή, όμως, η αποχή επισημοποίησε την καταγραφή του ως κομμουνιστή και προκάλεσε τη

σύνταξη, από την Αστυνομία, ατομικού φακέλου Κοινωνικών Φρονημάτων, ο οποίος τον συνόδευε σ'ολόκληρη την υπόλοιπη ζωή του, με όλες τις γνωστές συνέπειες γι'αυτόν και την οικογένεια του.

Τέλος, εκείνο που σημάδεψε τη ζωή του Μαρκονικόλη (και τον έκανε τελικά υπερήφανο) ήταν η σταθερή επιμονή του, να μεταλαμπαδεύσει, στο γιό του, όλες τις αξίες και αρχές, που πρέπει να έχει, κατά την γνώμη του, ο σωστός άνθρωπος. Επειδή, λοιπόν, γνώριζε, αρκετά, την αξία της μόρφωσης, κατόρθωσε και έκανε επιστήμονα το παιδί του, έστω κι αν η προσπάθεια αυτή πέρασε μέσα από πολλές οικογενειακές στερήσεις και αγωνίες. Πέρα, όμως, από τα προηγούμενα, επέτυχε, ακόμη, να αμβλύνει όλες τις "οξείες γωνίες", που είχε η προσωπικότητα του γιού του και ενδεικτικά, της προσπάθειας αυτής, είναι τα λόγια που του είπε, όταν έφευγε, πρώτη φορά, για την Αθήνα: "έκαστος εξ ιδίων ή δοξασθήσεται ή αισχυνθήσεται".

“ΑΓΑΠΗΤΕ ΥΙΕ ΜΟΥ, ΠΡΟΣΕΞΕ ΚΑΛΑ”

Λόγια βγαλμένα από την ψυχή ενός εβδομηντάχρονου γεωργού, που, τα πέτρινα εκείνα χρόνια, είχε βάλει στόχο ζωής να μορφώσει το γιό του, δεν έχουν καμία σχέση με σημερινές συγκυρίες και λιποψυχίες.

Ο Μαρκονικόλης, λοιπόν, γράφει (από Βραχάσι και Σίσι) προς τον γιό του, που σπουδάζει στην Αθήνα (Ανωτάτη Εμπορική) - οι σχετικές επιστολές βρίσκονται σήμερα στο Αρχείο του παιδιού του, του γνωστού Μαρκογιώργη (Προέδρου Βραχασίου από το 1987 μέχρι το 1998). Ενδεικτικά αποσπασμάτα των επιστολών αυτών (με την ημερομηνία αποστολής) αναφέρονται, κατά λέξη, αμέσως παρακάτω:

26-11-1957 : "σε ικετεύω να μετριάσης τα έξοδα σου, ως επί το πλείστον τα περιττά, διότι κατωρθώσαμεν να εξοικονομήσωμεν από χαρούπια, αμύγδαλα και λάδι.....**Είναι περιτόν να συστήνη ένας γεωργός εις ένα επιστήμονα.** Λοιπόν, τα περιττά έξοδα να παραληφθούν και να κοιτάξεις την καλήν διατροφήν του σώματος σου".

06-12-1957 : "Δεν με πτοούν τα έξοδα τα οποία γράφεις, εις την επιστολή σου, διότι πάντα το πρώτον δύσκολον. Σας συνιστώ να παρακολουθής τα μαθήματα σου, άπαξ εισήχθης σε μίαν σχολήν ανωτέρα πάντων. Ως αναφορά τα έξοδα της διατροφής, μη λυπάσαι, καθ'ότι **εις αυτάς τας περιστάσεις χρειάζεται το εισόδημα και οι άκρες,** αι οποίαι πρέπει να πωληθούν. Εάν υστερείσαι χρημάτων, να γράψης και μη στενοχωράσαι, διότι εις τα ανάγκας του ανθρώπου υπάρχει και η περιουσία η περιττή".

19-01-1958 : "σου στέλνω τα συγχαρητήρια, εκ μέρους μου και του θείου σου, δια την λήψιν των χρημάτων (υποτροφίας) **και χρειάζεται τώρα καλή διαχείρησις αυτών.** Έπραξες καλά και έκαμες ρούχα, διότι η θέσις σου είναι να είσαι συμμορφόμενος, όπως πρέπει.....Εδώ κάνει κρύο και έχομεν πολαίς ελαιίς ακόμα, καθ'ότι δεν βοηθά ο καιρός.....Περί τα τέλη του μηνός και αρχάς ετέρου, θα σου

αποστείλω δέμα εκ κρεάτου, το οποίον θα προέρχεται από το ρίφι και αυγά και βούτυρον.....''.

15-06-1958 : '' όσον αφορά τας εξετάσεις, μην απελπίζεσαι, διότι έχεις αντίληψιν και δεν πρέπει να απελπίζεσαι. **Διότι η απελπισία γεννά αμέλεια των καθηκόντων σου.....**Ευρισκόμεθα εις το Σίσι και εργαζόμεθα την γεωργίαν, καθώς γνωρίζεις και έχομεν ακόμη (για θερισμό) εις θέσις Νιαυτού μίαν πεζούλα και κατόπιν θα αλωνίζομαι, μαζί με τον θείον Μιχ. Μανδελένη.....έχεις χαιρετισμούς από τον θείον σου (Μανόλη) και προτιμητέον να γράφεις εις αυτόν και όχι εις εμένα''.

30-11-1958 :''περιουσία δεν πουλιέται καθόλου, διότι δεν υπάρχουν αγορασταί, καθ'ότι εισόδημα δεν υπάρχει και λαμβανομένου υπ'όψιν ότι ημείς από τόσες ελαιάς εβγάλαμε 86 οκάδες νέται.....Λοιπόν, **αγαπητέ υιέ μου, πρόσεξε καλά, εις τον μελλοντικόν σου βίον**, να δής ποίοι σε εκτιμούν και ποίοι σε καταγγέλνουν.....Να περνάς καλά με τον συγκάτοικο σου, ο οποίος και αυτός προέρχεται από σπλάχνα γεωργού, **ο οποίος γεωργός είναι καταδικασμένος και προορισμένος για κακή ζωήν, ως εκ του επαγγέλματος του**. Τα τσιγάρα γράφεις ότι έκοψες και είμεθα ευχαριστημένοι και οι δύο γονείς σου. Ευχής έργον να εξακολουθήση αυτή η συμπεριφορά.....''

31-01-1959 :''η εξεύρεσις χρημάτων είναι δύσκολος, διότι δεν edώσαμεν τα αμνοερίφια και μου είπεν ο θείος σου, όσα βγάλω και τα άλλα θα συμπληρώσει. Λοιπόν περίμενε μερικές ημέρες, οπότε θα αποσταλούν **και εν ανάγκην θα προβόμεν εις την πώλησιν αγρού ή της μιάς οικίας**, σε όποιον παρουσιασθή αγοραστή. Περί τους δέκα έχω τσακώσει (ενοχλήσει), για να μου δώσουν δανεικά, αλλά ουδείς φαίνεται αρωγός...''

01-06-1959 : '' **απορώ που πάνε αι σχετικαί διδασκαλίας**. Κρίμας και το λέγει και ο θείος σου, ο οποίος φαίνεται, επί του παρόντος, αρωγός εις την αποστολήν χρημάτων.....Να περάση ένας μήνας και να μην γράψης καθόλου. Δεν σκέπτεσαι τους ενθάδε διαμένοντας ότι ανησυχούν; Κρίμα σε εσένα....Δεν δικαιολογάσαι ούτε από εμένα ούτε από κανένα, όσον αφορά τη (μη) γραφή μίας επιστολής, με δύο σειράδες έστω. **Δεν σου γράφω περαιτέρω, καθ'ότι είμαι αναγκασμένος να εκφρασθώ με χυδαίας φράσεις''**.

18-02-1960 : ''Σου συνιστώ **εχαιμήθειαν**, καθ'ότι υπάρχουν ρουφιάνοι εις το χωριό και ίσως σε προδώσουν, διότι υπήρξεν και άλλοτε απ'εδώ, εις τον..... (ονοματεπώνυμο) και ήτο εις την Αστυνομίαν και απελύθη''.

28-05-1960 : ''Edώ έχομεν κακό καλοκαίρι, καθ'ότι βρέχει κάθε μέρα και ούτε θέρος ούτε άλλη δουλιά. **Και άλλοτε σου είπον ότι το τσιγάρο είναι περιττόν σε σένα**, διότι η ηλικία σου δεν το επιτρέπει. Αυτό δε, σου (το) γράφω κατ'απαίτησιν της μαμάς σου.''

13-06-1960 : ''Εάν κατορθώσης και βρής εργασίαν έστω και τα προς το ζείν**, να παραμείνης εις Αθήνας. Σου το γράφω δε αυτό, όχι διότι δεν θέλω να έλθεις, αλλά η ζωή edώ κάτω είναι αφόρητος. Σας γράφω παραπάνω (ότι) από σταφίδα

εσχολάσαμεν...ελιαίς καθόλου, κήπους μηδέν, χαρούπι ελάχιστον, πώλησις αγρών αδύνατον.....Εύχομαι ίνα η επόμενη χρονιά πάει πιο καλά..... Μη στενοχωρηθείς για αυτά που σου γράφω και να πης ότι δεν σε θέλω να έλθης.....''

15-10-1960 : '' Ήταν εδώ ο(ονομαστικά) και ο οποίος ήθελεν οικόπεδον εις τον ΑΒΥΣΣΑΛΙΑ. Λοιπόν, αυτό που είχεν μετρήσει ήτο 450 τ.μ..... Το είδε και εδέκτηκε εις τα 3.000 δρχ.....Κατόπιν έστησε τρουλί παραπάνω, **άλλο τόσο** και μου έδινε **την αυτή τιμή. Λέω όχι και έκτοτε δεν μου μίλησε** πλέον ο πεθερός του.....Δεν γράφεις εις τον θείον σου....Μη λησμονείς ότι **αυτός έχει δώσει τα περισσότερα λεφτά, μέχρι σήμερα και ότι και αν σου έγραψεν, έπρεπε να τα φυλάξεις εσωτερικώς**....Και εάν είχα και ρακή θα σου έστελνα, αλλά δυστυχώς, όχι ρακί, όχι κρασί, αλλά ούτε μία ρόγα σταφύλι, ύστερα από τόσα αμπέλια, ίσως του χρόνου....Χαιρετισμούς από το θείον και τη θεία και μου έδωσε **πάλιν τα λεφτά και σου τα στέλνω**'' .

23-11-1960 : '' Ουδέποτε να σκεφθείς ότι **απέτυχες (να περάσεις τα μαθήματα του 2^{ου} έτους) και να μη στενοχωράσαι**, διότι άλλοι δεν επέρασαν....**Λοιπόν θάρρος εις την νεανικήν σου ζωήν και μην απελπίζεσαι**. Ένα πράγμα είναι μόνον ότι αι εσοδείακαι αναγκαστικώς και υποχρεωτικώς θα επιβληθώμεν εις περισσότερα έξοδα, αλλά δικαίως.....Αγοραπωλησία δεν υπάρχει, **καθ'ότι οι έχοντες περιουσίαν έχουν και χρήματα, οι μη έχοντες περιουσίαν (τους) ελλείπει το χρήμα**....''

05-12-1960 : '' Είδον, ότι έδωσες εξετάσεις και επέτυχες, αλλά την υποτροφίαν όχι. Λοιπόν θάρρος και μια παροιμία λέγει (ότι) από εκεί, που πέφτει ο άνθρωπος, σηκώνεται κιάλας. Θάρρος λοιπόν και μη απελπίζεσαι.....και μη απελπίζεσαι ότι απέτυχες. Άλλοι φοιτηταί δεν επέτυχον καθόλου και κάνουν σήμερα τους κυνηγούς.....Ευρισκόμεθα εις κακήν κατάστασιν, καθ'ότι δεν έχει βρέξει καθόλου και ελιαίς καμίαν, αλλά έχομεν θάρρος ημείς, δεν ξεύρω άλλοι...''

23-9-1961 : '' Εν πάσει περιπτώσει, μη γράψης εις το θείον σου ενάντια.....**Μη λησμονείς, ότι εις κρίσιμους περιστάσεις, σου εφάνη χρήσιμος και εις εσένα και εις ημάς. Μη λησμονείς ότι η αγάπη είναι το καλύτερον πράγμα. Αφήνομεν όλα αυτά και επανερχόμεθα εις την οικογενειακήν στοργήν, η οποία μας εμπνέει ιδανικά πράγματα**. Δεν έχω τίποτε άλλο να σας γράψω, ειμή μόνον **να είσαι πάντοτε φιλήσυχος και προπαντός εις το θείο σου**'' .

11-12-1961 : '' Κατόπιν τούτου σου εξιστορώ ότι δεν γίνεται τίποτε και σε παρακαλώ να κατέλθετε τα Χριστούγεννα και να τα κανονίσετε μόνος σας. Μην νομίσετε ότι αδρανώ σε αυτά. **Όχι, αλλά αι περιστάσεις το καλούν να υποκύπτουμεν εις τας διαταγάς της Κυβερνήσεως, εις ην υπαγόμεθα**. Εάν (εκτός από τον Σταθμάρχη του χωρίου) πάω και εις τον Διοικητή της Νεαπόλεως, τα ίδια θα μου πη και αυτός και **έχω πείραν**....''

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

ΔΙΠΛΩΜΑ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ

ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

*Ανορέμεται εις τὸν Διουάνια Μαρμάνιν Νιμόζαον
ὑπαγόμενον ἐν Βραχασίου* τὸν ἕμινον Βραχασίου ἀναμνηστικῶν μεταλλῶν
1^η Τῆς εὐεργεσίας κατὰ τῆς Τυγγίας (1912-1913) ὡς μεταφόντα αὐτῆς καὶ τῶν μαρῶν*

*2^η Τῆς εὐεργεσίας κατὰ τῆς Βουλγαρίας (1913) ὡς μεταφόντα αὐτῆς καὶ τῶν μαρῶν
Μπίδης -*

Ἐξομνίως ἐξαγαγισθέντα εἰς -

Ἐν Αἰνῶναις τῆ 25^η Μαρτίου 1914

Ο ΕΠΙΔΟΥΕ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

* Λέγεται ότι θα εκδοθεί σχετικό λαογραφικό βιβλίο για Βραχάσι και Σίσι (θέλουμε να ελπίζουμε ότι δεν θα αναγράφονται μόνο "ωραιοποιήσεις"...).

** Σε αυτή τη δύσκολη οικονομική συγκυρία ενοικίασα περίπτερο στην Καλογρέζα (στην οδό Βυζαντίου, που συνδέει τη Ν. Ιωνία με τη Φιλοθέη) και πήρα ως συνεργάτη μου το Γιάννη Δουλγεράκη, από τη Μίλατο. Αυτό, όμως, που έχει σημασία είναι, ότι όλα εκείνα που έμαθα ως ΠΕΡΙΠΤΕΡΙΟΥΧΟΣ, είναι πάρα πολύ περισσότερα από εκείνα που έμαθα στην Ανωτάτη Εμπορική ("Ας ξυπνήσουν" λοιπόν, οι σημερινοί "πτυχιούχοι-εγκυκλοπαιδιστές", για να συνειδητοποιήσουν, ότι οι καλύτεροι δάσκαλοι είναι η ΕΜΠΕΙΡΙΑ και η ΔΙΟΡΘΩΣΗ των λαθών....). Μαρκογιώργης